

som Exempser og som Veiledning for den, der skal anvende Loven, har Man dog troet at burde optage den tidligere § 131 i nærværende Udkast som § 126.

Udvalgets Forslag til den tidligere § 133 har Ministeriet tiltraadt, idet Man dog har anseet det rettere at dele Paragrafen i to Paragrafer. Heller ikke har Man efter hvad derom af Udvalget er bemærket fundet Noget at erindre mod Udvalgets Forslag til § 139, hvorefter Anklagemyndigheden i Sager, som gaae ud paa Paatale af Indholdet af et trykt Skrift skal overdrages Statsanklageren istedetfor, at den efter det tidligere Udkast var forbeholdt Justitsministeren og er saaledes § 130 i nærværende Udkast affattet i Overensstemmelse hermed.

Kapitel 4.

Om Forberedelsen til Hovedforhandlingen for Rævningeretten, efterat Anklagen er bestemt.

De Endringsforslag, som af Udvalget ere stillede med Hensyn til dette Kapitel i det tidligere Udkast, ere ikke af nogen indgribende Betydning, og Ministeriet har derfor i det Hele troet at kunne tiltræde dem uden at Man har anseet det nødvendigt her at gaae ind paa Endelighederne. Man skal derfor indskrænke sig til at bemærke, at forsaavidt Udvalget ved den tidligere § 153 har foreslaaet, at der skal gives Anklagebe en almindelig Frist af 8 Dage efterat Overanklageren har meddelt ham, hvilke Bevisligheder han vil fremkomme med, dels til at bestemme, hvilke Bevisligheder han selv agter at fremlægge, dels til at begjære Personer indfaldte, som Overanklageren ikke har fundet Anledning til at indkalde, saa vil det ved at sammenholde det tidligere Udkasts § 152 sidste Stykke med § 153 sees, at den foreslaaede Regel allerede indeholdes deri, og at Afvigelsen i Udvalgets Forslag alene bestaaer deri, at den nævnte Frist af 8 Dage for den Anklagebe ikke alene bliver den korteste, men ogsaa den længste, hvorimod der iøvrigt neppe kan være Noget at erindre. Da det derhos dog undertiden kan være af Interesse for den Anklagebe at have afgjort inden Hovedforhandlingen, om et Vidne, som han forlanger fremskillet, men som Over-

anklageren nægter at indkalde, desuagtet kan blive indstævnet, har Man anseet det rettest at beholde Slutningen af den tidligere § 153, hvorefter dette Spørgsmaal foreløbig afgjøres af Rævningerettens Formand, dog at forandret Bestemmelse kan tages under Hovedforhandlingen, idet Man, forsaavidt Udvalgets Forslag om at udelade denne Bestemmelse skulde være begrundet i sammes sidste Del, ikke undlader at bemærke, at en forandret Bestemmelse meget vel vil kunne tages af Formanden under Hovedforhandlingen, da de senere fremkomne Oplysninger kunne stille Spørgsmaalet i et andet Lys end dengang han foreløbig afgjorde samme.

Kapitel 5.

Om Hovedforhandlingen for Rævningeretten.

Det Udvalg, som blev nedsat af Folketinget i forrige Samling, har fremsat sine Bemærkninger ved 5te og 6te Kapitel i det tidligere Udkast under Et, fordi det har foreslaaet, at 6te Kapitel om Bevis skulde udgaae, medens dog endel Bestemmelser i samme skulde optages paa passende Steder i 5te Kapitel. Ministeriet har efter noieste Overveielse ikke kunnet tiltræde dette Forslag og har derfor troet at burde optage det tidligere 6te Kapitel i det Væsentlige uforandret i nærværende Udkast, men idet Man forbeholder sig nærmere at udvikle Grunden herfor ved det følgende Kapitel, skal Man her indskrænke sig til at bemærke, at de Forskrifter i det tidligere 6te Kapitel, der efter Udvalgets Forslag skulde overføres til nærværende Kapitel, som Følge af det Anførte ogsaa have maattet beholde deres tidligere Plads.

Hvad dernæst det heromhandlede Kapitel angaaer, har Udvalget i det Hele fundet sammes Hovedtræk tilfredsstillende; det har derfor kun med Hensyn til et Punkt af større Betydning udtalt en afvigende Anskuelse, idet Udvalget nemlig har lagt særlig Vægt paa, at den Myndighed, der tillægges Rævningerettens Formand, bliver en anden og større end efter det tidligere Udkast. Det er i saa Henseende af Udvalget bemærket, at der kan være forskellige Meninger, om Man skal foretrække en eller flere Dommere i en Rævningeret, og at Meningerne i Udvalget